

Sygn. akt I CSK 640/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości D. Spółki z o.o. w upadłości
likwidacyjnej z siedzibą

w S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 stycznia 2016 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny w praworządnym państwie.

Powód wiąże oczywistą zasadność wniesionej skargi z podnoszonymi w jej podstawie zarzutami naruszenia art. 385, art. 386 § 4, art. 227 w zw. z art. 217 k.c. § 1 k.p.c. oraz art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sądy obu instancji jego wniosków dowodowych, w oparciu o uznanie *res iudicata*. Finalnie uchybienie to - jak podnosi - przełożyło się na ocenę stanu faktycznego i spowodowało znaczne ograniczenie powoda w korzystaniu z prawa do sądu.

Zarzuty te nie uzasadniają jednak oczywistej zasadności wniesionej skargi, której nie można łączyć z zarzutem oczywiście błędnego ustalenia stanu faktycznego, ani też z zarzutem niewłaściwej oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie mają one przy tym postaci kwalifikowanej we

wskazanym wcześniej rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Pominięcie dowodów wnioskowanych przez powoda jest bowiem logiczną konsekwencją przyjętego przez Sady obu instancji stanu związania, zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c., treścią uprzednio rozstrzygnięcia zapadłego w innej sprawie wyłączającego ponowną ocenę objętych nim okoliczności, błędnie utożsamianego przez skarżącego ze stanem powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*). Natomiast zarzucanego w skardze kasacyjnej uchybienia przepisom art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. powód nie kwalifikuje, w ramach wskazanej w niej przyczyny kasacyjnej z art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., jako oczywistej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, która Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.